

Per la llengua catalana

Parlant amb un professor d'unes escoles de Granollers, hem refermat la nostra creença pel concepte erroni que tenen alguns mestres sobre l'ensenyança de minyons amb la nostra llengua.

Volem sortir al pas de les seves manifestacions per a il·lustrar un xic al nostre poble sobre aquesta matèria, davant dels fets produïts amb la vinguda del Directori, que prohibeix terminantment, l'ús de la llengua catalana en les escoles.

No era prou dolorós d'haver d'acatar unes ordres vexatòries que prohibien fins l'ús de la Doctrina Cristiana en llengua catalana, que alguns d'ells es permeten de manifestar que els escriptors catalans cometien una felonía d'escriure amb la seva pròpia parla, retreient les raons xarugues i rescomides de què la llengua castellana la parlen tants i tants milions d'habitants, com si la valor d'una llengua podés ésser analitzada i cotitzada per la quantitat i no per la qualitat de la mateixa.

És de doldre que es tingui una visió tant migrada d'aquest afer, quan homes com el Sr. Menéndez Pidal, President de la «Real Academia de la Lengua Española» fa públiques manifestacions, considerant la llengua materna com la més apropiada per a l'ensenyament dels infants, per ésser més assequible i fàcil a les seves tendres intel·ligències.

Podríem citar opinions, encara, d'altres eminents pedagogs, refermant el mateix criteri, però la nostra pròpia raó ja ens diu clarament el temps que perd llastimosament un infant a l'escola (que a voltes son quatre i cinc anys) fins que ha arribat al complet coneixement de la llengua oficial, fent-lo apte per a seguir els estudis.

Això vol dir que s'ha de descuidar la llengua castellana en profit exclusiu del català? No! De cap de les maneres. La llengua castellana s'ha d'ensenyar als alumnes, precisament, per la seva gran àrea d'extensió que ens permet de poder-nos relacionar no sols amb la resta d'Espanya, sinó fins amb tot el Sud-Amèrica.

Però, repetim, que l'ensenyança única en castellà és un entrebanc seriós que es posa, potser inconscientment, als petits infants, ja que és una obstinada tortura per a les tendres intel·ligències que han de fer l'esforç d'apendre, primer, una llengua que els és estranya, abans no estant en disposició de seguir en profit el pla normal dels seus estudis.

I el fet d'ésser parlada una llengua per més o menys nombre d'habitants, ha estat mai obstacle per reconèixer el mèrit artístic i literari d'una obra?

Creiem que ningú no negarà el valor immens d'aquest monument de literatura del més gran dels poetes cristians, Dant Alighieri, LA DIVINA COMÈDIA i que fou escrita en llengua toscana, en una llengua parlada per escassíssima gent, però, que amb tot ha estat reconeguda per els homes de totes les races i de totes les latituds, com l'obra cim del segle tretze.

No creiem tampoc, que ningú voldrà empenyar la glòria de l'immortal poeta provençal, Frederic Mistral, autor de MIREIA, que actualment s'està festejant el centenari de la seva naixença i que ha universalitzat el seu nom escrivint amb la seva parla occitana, germana volguda de la nostra llengua.

I no tenim nosaltres mateixos una prova palesa de què el fet d'escriure en català no desmereix la seva importància,

malgrat ésser parlada en un territori de poca extensió, amb el poema L'ATLÀNTIDA de l'immortal autor Mossèn Jacint Verdaguer, glòria de les lletres catalanes, i que ha tingut l'alt honor d'ésser traduïda en una diversitat nombrosa de llengües?

Creiem que ningú voldrà discutir els aventatges d'escriure en un idioma determinat. És l'alta qualitat d'una obra la que determina el seu èxit i consolida el nom del gloriós autor.

Jo no comprenc, doncs, com ha estat possible la suplantació d'un llibre com la Doctrina Cristiana, que per ésser escrita en català era la de més fàcil comprensió i la més adequada als fins que es perseguien.

Quin efecte ha de produir als nostres infants l'ensenyament del «Prenostre» en una llengua que no es la seva?... No puc deixar de remarcar els efectes catastròfics de semblant prohibició.

I jo em pregunto: D'ací uns quants anys, aquests alumnes que concorren a les seves aules, quin concepte tindran de la Religió i com podran sentir-la, si els neguen la llengua catalana, aquesta llengua que ens parla a dins del cor perquè és la nostra, i els priven la frescor exquisida d'aquestes oracions, que no més poden penetrar en el més viu del nostre ser, a base d'una llengua que haguem après en el bressol, dels llavis amorosos de la nostra Mare...?

Jo vull suposar que no voldran negligir, principalment en aquest punt, l'ensenyança en català, i que bentost, davant de saludables i renovadores orientacions, tots els col·legis es valdran de la llengua vernacle per a donar les lliçons als alumnes, tal com el sentit i la raó ho reclamen.

I per acabar, deixeu-me que retregui aquelles paraules lapidàries del Dant, que llegà a l'humanitat en l'idioma del seu poble, per a fustigar als fills ingrats que desprecien la seva llengua:

«VERGONYA ETERNA A AQUELLS QUE, DESPRECIANT EL SEU IDIOMA, ALABEN EL DELS ALTRES».

JOSEP FONT I DE FALGAS

La setmana que ve publicarem del mateix autor, l'interessant article

«El descongestionament del mercat»

Marian Puig

Plaça d'Àngel Guimerà, 8 /—/ Telèfon 26

Pintures - Esmalts - Productes Químics - Queviures - Ultramarins

REPRESENTANT
dels Automòbils **BUICK**

El millor servei de Taxis a **40 cts.** el km.

Servei de Granollers a Sant Celoni
Cada dimecres i dies de mercat

Serveis a Mollet i a Vich

A Mollet, els dimarts i a Vich els dissabtes

Si no voleu patir de l'estómac preneu DIGESTONA CHORRO